

При сичко туй и въ двѣ-тѣ са-срѣщатъ понѣ-кадѣ грѣшки на преписачи-тѣ.

Дамаскинъ са-нахожда въ книгохранителница-та на църква-та — Успеніе Пресв. Богородицы въ поменѣтыя градецъ, рѣкопись, писана на книга съ чисто хубаво полууставно писмо. По древность-та си види-са да принадлежи къмъ края на средня періодъ на языка. Тя е преводъ отъ грѣцкія Дамаскинъ и съдържа поучителны слова за господескы-тѣ презъ година-та празници, за нѣкои по-важны отъ недѣли-тѣ, слѣдъ тѣхъ житія на нѣкои по-важны светіи и най послѣ: „сѣдемъ же таинства православныя въкры нашея сѣтъ сѣа, отъ кою-то край-тѣ е изгубенъ.“

Сичка-та рѣкопись има 355 листа въ форматъ цѣль листь и е подвързана. Въ нея предъ сѣко слово стои украшеніе, исписано съ злато, съ киноварь и съ другы краски: тѣй сѣщо и първы-тѣ нѣколко думы отъ заглавія-та на слова-та, както и заглавна-та буква въ начало-то на сѣко слово писаны сѣ и украсены съ злато и съ другы краски, наприм. предъ най-първо-то слово стои най-горѣ на листа тур-нѣто: „мѣда мѣта ке,“ подъ него — украшеніе-то съ злато и краски, подъ него съ ѣдры завързаны писма — „слово изобразително же“ и слѣдъ него слѣдова съ по-дрѣбны писма — „коупно и повѣствователно на божественное благовѣщеніе прѣлагословенные владыце нашея . . . Йоше въ заглавіе-то на сѣко слово и житіе стои съ ѣдро киноваряно или и златно писмо и име-то на еписателя „дамаскина инока иподіакона и стоудита.“